

Ympäristöministeriö
PL 35
00023 VALTIONEUVOSTO

kirjaamo.ym@ymparisto.fi

YM036:00/2007

KAIVANNAISTEOLLISUUS RY:N LAUSUNTO TYÖRYHMÄN EHDOTUKSESTA UUDEKSI JÄTELAIKSI JA MUUTOSEHDOTUKSISTA YMPÄRISTÖNSUOJELU- KIIN

Kaivannaisteollisuusyhdistys (KT ry) lausuu kunnioittaen jäsenistönsä kannalta keskeisimmistä asioista, jotka liittyvät työryhmän 2.3.2010 laatimaan ehdotukseen jätelaiksi ja ympäristönsuojelulain muuttamiseksi.

KT ry:n lausunnossa pyritään huomioimaan kaivannaisalan eri sektoreita koskettavat seikat mm. liittyen metallikaivostoimintaan, teollisuusmineraalituotantoon ja luonnonkivilouhintaan sekä näihin liittyvään jatkojalostukseen.

Koska jätelakiuudistus keskeisesti vaikuttaa kaivannaisteollisuuden toimintaedellytyksiin ja sääntelyuudistus myös koskettaa kaivannaisjätesääntelyä sekä jätteen määritelmää koskevaa rajan-
käyntiä, jonka osalta keskeiset EU-oikeudelliset tulkinnat juontavat kaivannaisalan kysymyksistä, pyytää KT ry jatkossa saavansa lausuntopyynnön uudistuksen yhteydessä suoritettavissa lausuntokierroksissa.

1. Ympäristölupavakuudet (YSL 42-42d §)

1.1 Valmistelun asiantuntijapohjan laajentaminen ja aikataulut

KT ry pitää yleisesti hyvänä asiana, että YSL:n vakuussäännöksiä täsmennetään, koska kyseessä on yrityksille hyvin merkittävistä pääomaeristä ja käytännössä nykyisiä säännöksiä on tulkittu viranomais toiminnassa alueittain vaihtelevasti. Myös ympäristöministeriön tilaama selvitys 1/2009 osoittaa vakuuksien määräytymisperusteiden vaihtelevan suuresti.

Samalla KT ry kuitenkin yhtyy EK:n lausuntoon toteamalla, että valmistelussa pitäisi olla edustettuna myös tarvittava finanssialan osaaminen. Merkittävien vakuusjärjestelmää koskevien muutosten taloudellisia vaikutuksia tulee arvioida riittävällä seikkaperäisyydellä ennen kuin lopulliset ratkaisut lyödään lukkoon. Tältä osin lakiesitys ei tarjoa tarvittavaa faktapohjaa, vaan lisäselvitykset ovat tarpeen. Demokraattisen ja läpinäkyvän lainvalmistelun näkökulmasta olisi myös tarpeen jo lakitasoa koskevan sääntelyn yhteydessä esittää vähintäänkin lähtökohdat asetuksella tarkennettavaksi tuleville vakuuksien määräytymisperusteille, jotta lain konkreettisia vaikutuksia ylipäättänsä voitaisiin arvioida osana lainsäädäntöprosessia.

Osa vakuuskysymyksiin liittyvistä ehdotuksista pohjautuu pelkästään yhdyskuntajätteen jätehuollon kilpailutilanteeseen. Nämä viittaukset kunta- ja yksityisen jätehuoltosektorin kilpailuneutraliteettiin eivät perustele heikennyksiä teollisuuden ympäristölupavakuuksiin. Mikäli soveltuvia vakuusjärjestelyitä pitää yhteiskuntajätehuollon piirissä kilpailusyistä rajoittaa, tulee teollisuuden jätehuolto erottaa näistä vakuusrajoituksista.

1.2 Konsernitakauksen käyttömahdollisuus

KT ry edellyttää, että konsernitakaus sekä vastaavat vakuusjärjestelyt pitää sallia jatkossakin. Pelkästään se peruste, että kuntien järjestelyjen helpotukset vakuuskustannuksiin vaikuttavat (mahdollisesti ainakin teoriassa) yhteiskuntajätehuollon kilpailutilanteeseen, ei saa lisätä ja vaikeuttaa teollisuuden jätealueiden vakuusjärjestelyitä ja kaventaa näiden käyttöön tarjolla olevia vakuuslajeja. Kaivannaisjätedirektiivissä on lähdetty laajasta vakuuskäsitteestä, joka mm. sallii tämän tyyppiset takaukset ja muut järjestelyt. Näin ollen Suomen ei tule heikentää teollisuutensa kilpailukykyä silloin kun sille ei ole yhteisöoikeudellisia velvoitteita.

Yksityiskohtaisten perusteluiden kannanotto siitä, että vakavaraisuuden tarkkailu on viranomaisille liian vaativa ja aina ulkopuolista asiantuntemusta vaativa tehtävä, ei voi olla peruste sille, että konsernitakauksesta luovuttaisiin vakuusmuotona. Sen sijaan ympäristöhallinnossa tulisi resursoida alueelliset yksiköt ja/tai perustaa resurssipankki tms. järjestely sekä huolehtia riittävästä ohjauksesta ja ohjeistuksesta, jotta virkamiehillä on mahdollisuus arvioida vakuusjärjestelyjä asiantuntevasti.

1.3 Muita kuin jätealueita koskevat vakuusvelvoitteet

Ehdotuksessa edellytetään, että IPPC-direktiivin alaisten laitosten kyseessä ollessa myös muiden kuin jätealueiden osalta pitää asettaa vakuus kattamaan mm. konkurssitilanteissa teollisuusalu-

eelle jäävien kemikaalien jätehuolto. Ehdotuksen taustalla lienee Kuitu Finland Oy:n (ns. Säterin kuitutehtaan) konkurssi, jossa yksittäistapauksena teollisuusalueelle jäi vaarallista rikkihiiltä jonkin verran huolehdittavaksi. Kyseiselle vakuusvelvoitteen laajennukselle ei kuitenkaan sisälly mitään yhteisöoikeudellista velvoitetta eikä sen vaikutuksia ole myöskään esityksessä tarkemmin selvitetty. Lisäksi tulee huomioida, että ympäristövahinkovakuutusta on hyväksytty käytettäväksi tällaisiin tarkoituksiin, miksi vakuuden soveltumisalan laajentamiselle näiden tilanteiden varalle ei ole käytännönkään tarvetta.

1.4 Sallittujen vakuusmuotojen rajaaminen

Sallittuja vakuusmuotoja ei saa rajata tyhjentävästi vain takaukseen, vakuutukseen ja suljettuun pankkitalletukseen. Sen sijaan finanssimarkkinoiden tuotekehitykselle pitää jättää sijaa. Tämä voidaan toteuttaa esimerkiksi lisäämällä ”tai muu vastaava soveltuva vakuus” edellä mainittuun lakiluonnoksen listaukseen.

KT ry pitää perusteltuna sitä, että laintasolla selvennetään se, että ETA-alueelle sijoittuneet rahoituslaitokset kelpaavat vakuudenantajiksi. Vaikka tämä seikka suoraan seuraakin EU-oikeuden perusvapauksista, on ympäristöhallinnossa kuitenkin vielä viime vuonna – EU-oikeuden vastaisesti – rajoitettu oikeutta käyttää muiden kuin suomalaisten rahoituslaitosten antamia vakuuksia.

1.5 Vakuuden voimassaoloon liittyvät edellytykset (YSL 42b §)

Vakuudelta ei saa edellyttää voimassaoloa koko velvoitteiden olemassaolon ajalta, vaan lakiin pitää nimenomaisesti kirjata mahdollisuus jaksottaa vakuudet niin että on riittävää, jos määräaikainen vakuus uusitaan tietyssä määräajassa ennen sen umpeutumista.

Ehdotuksen sananmuodosta (YSL 42b §) jää epäselväksi mitä vakuuden voimassaoloajalla tarkemmin ottaen tarkoitetaan. Velvoite asettaa koko jätehuoltovelvoitteiden olemassaoloajan voimassaoleva vakuus, tekisi käytännössä tyhjäksi muiden lakiehdotuksessa listattujen vakuusmuotojen kuin rahatalletuksen käytön (ts. takaukset ja vakuutukset), koska finanssialta on hyvin vaikea saada erityisesti määrältään isompia vakuuksia, joilla ei ole eräpäivää tai irtisanomismahdollisuutta. Samalla on huomioitava vanhentumislain yleisestä kymmenen vuoden vanhentumisajasta johtuvat velvoitteet, jotka joka tapauksessa edellyttävät viranomaisilta aktiivisuutta, jotta myös vailla määräaikaa voimassa olevat takaukset pysyvät voimassa.

1.6 Kaivannaisjätealueen vakuus

Vakuutta ei tule ulottaa kattamaan jätealueen vaikutusalueen maaperän kunnostamista muuta kuin korkeintaan jätealueen suunnitellun jälkihoidon ja pilaantumisvaikutuksen osalta. Muihin kunnostusvelvoitteisiin esim. onnettomuuksien johdosta soveltuvat muut ympäristövastuusäännökset ja tällaiset onnettomuudet ovat toiminnanharjoittajien niin vapaaehtoisen kuin lakisääteistenkin vakuutusturvan piirissä.

Laajempi vaikutusalueen maaperän kunnostamisvaatimus hyvin epätodennäköisille ja ennakoimattomille vahingoille voi aiheuttaa täysin kohtuuttomia vakuuskustannuksia.

Vakuusvelvoitteen kytkeminen ”kaivannaisjätteen jätealueeseen” aiheuttaa epätietoisuutta siitä, miltä osin nyt asetustasolla kyseistä määritelmää supistavat poikkeukset vakuuden soveltamisalaan on edelleen tarkoitus pitää voimassa. Tältä osin ehdotetun sananmuodon tarkentaminen olisi toivottavaa. Ehdotuksessa on myös jätetty epäselväksi sääntelyn suhde kaivannaisjäteasetuksen voimassa oleviin säännöksiin, jotka ehdotetun sääntelyn johdosta edellyttävät muutoksia.

Maa-aineslain mukaan lupaviranomainen voi vaatia, että luvanhakija antaa ennen maa-aineksen ottamista hyväksyttävän vakuuden kaikkien lupamääräyksissä vaadittujen toimenpiteiden suorittamiseksi. Vakuus arvioidaan tapauskohtaisesti maisemoinnin ja muiden MAL 11 §:n edellyttämien toimenpiteiden kustannusten perusteella. Maa-ainesten otossa maisemointi suoritetaan kaivannaisjätteellä eli pintamailla. Tältä osin lainsäädännössä ei saa asettaa toiminnanharjoittajalle kaksinkertaista vakuutta samaan jälkihoitoasiaan liittyvistä toimenpiteistä.

1.7 Tarkempien vakuusperusteiden säätäminen

Ehdotuksen mukaan tarkemmista vakuusperusteista säädettäisiin asetustasolla. Kuten edellä kohdassa 1.1. jo todettiin, tulisi näiden perusteiden keskeiset lähtökohdat valmistella samanaikaisesti lakisäätöisen vakuussääntelyn kanssa. Samalla tulee yksikköperusteisten vakuusperusteiden taloudelliset vaikutukset selvittää tarkasti ja yhteistyössä relevanttien teollisuudenalojen kanssa.

1.8 Siirtymäaika

Ehdotettu siirtymäaika (6 kk) vakuuksien tarkistamista varten on erittäin tiukka, eikä sen osalta ole lainkaan huomioitu esimerkiksi olemassa olevien vakuuksien uusimisesta tai uudelleenjärjestelyistä aiheutuvia tarpeettomia kustannuksia (esim. maksetut takausprovisiot ym.). Lisäksi siirtymäsäännöksissä ei ole arvioitu

asetustasoisesta sääntelystä mahdollisesti aiheutuvia merkittäviä uusia vakuusvelvoitteita ja näiden siirtymävaihetta. Siirtymäsäännöksissä ei myöskään oteta kantaa siihen, että joltain osin ympäristölupien vakuuksia koskevia lupaehtoja jouduttaisiin säännösten osalta muuttamaan, mikä myös ruuhkauttaisi viranomaistoinnin.

Ehdotetun kuuden kuukauden sijaan siirtymäaika tulisikin kytkeä toiminnalta vaadittavan luvan tai jätehuoltosuunnitelman tarkastamisen ajankohtaan siten, että vakuutta koskeva uusi hakemus tulee tehdä silloin, kun toiminnalta vaadittavaa lupaa tai jätehuoltosuunnitelmaa ollaan tarkistamassa lain tai olemassa olevan luvan edellyttämänä ajankohtana. Toissijaisesti siirtymäajan tulisi olla huomattavasti pidempi ja vähintäänkin vuosia, jotta edellä mainitut näkökohdat tulevat huomioiduiksi.

1.9 Yhteenveto

KT ry toteaa yhteenvetona, että jätelakiuudistuksen yhteydessä ehdotetaan vakuussäännöksiä muutettavaksi monella eri tavalla ilman että näiden yhteisvaikutuksia teollisille toiminnanharjoittajille on tarkemmin arvioitu.

Vakuussääntelyn soveltumisalaa ehdotetaan laajennettavaksi samalla kun sallittujen vakuusjärjestelyiden ja instrumenttien laajuutta kavennetaan. Lisäksi samalla tarkennettaisiin vakuuden määräytymisperusteita asetustasolla, tavalla, jota ei ennakoon esityksen pohjalta ole mahdollista arvioida, mutta tämä voi korottaa vaadittavien vakuuksien määrää. Kaikilla näillä muutoksilla heikennetään teollisuuden kilpailukykyä taloudellisesti haastavana ajankohtana, mitä ei voida pitää hyväksyttävänä, erityisesti ilman tarkempaa asian arviointia.

Lisäksi on huomioitava, että muutokset ovat merkittäviä ja kohdistuvat keskeisesti ympäristönsuojelun ennakoivalvonnalliseen ohjaukseen ympäristönsuojelulain kautta. Samalla kuitenkin on tiedossa että YSL:ää joudutaan uudistamaan mm. IE-direktiivin johdosta lähiaikoina ja myös YSL:n kokonaisuudistusta valmistellaan. Luonteeltaan vakuusjärjestelmän laajempi tarkastelu soveltuu paremmin näiden uudistusten yhteydessä arvioitavaksi.

2. Suojeluvelvollisuudet (9 §)

Ehdotuksessa on kielletty, ettei toiminnasta saa aiheutua ympäristön pilaantumisen vaaraa aiheuttavia päästöjä mukaan lukien melua tai hajua sekä mm. maiseman rumentumista. Velvoitteet menevät huomattavasti nykyistä jätelain 4 §:ää pidemmälle. Tällaista säännöstä, joka ehdottomuudellaan ja suoralla sovellettavuudella

esim. käytännössä estäisi jokaisen kaivoksen sivukivikasan – ja tätä kautta kaivostoiminnan, ei voida hyväksyä. Edellä mainitut asiat arvioidaan jo ympäristöluvassa, eikä niistä tarvita yleiskieltoa jätelain puolella. Lisäksi maisemalliset seikat voidaan tarvittaessa ottaa huomioon kaavoituksella, kuten perusteluissakin on jo todettu. Huomionarvoista on myös että epämääräisiä, mutta laajaulotteisia kieltoja tehostetaan suoraan rangaistusuhalla 134 § 2 momentin 2 kohdan nojalla.

Näin laajaulotteisia ja pitkälle meneviä uusia velvoitteita ja niiden yhteensovittamista ympäristölupaohjauksen kanssa, puhumattaakaan koko uuden sääntelyn tarpeesta, ei ole perusteluissa esitetty minkäänlaista arviota tai tarkempaa perustelua. Myöskään sääntelyn tarkempia vaikutuksia ei ole arvioitu, vaikka niiden voidaan suoralta käsin todeta olevan merkittäviä koko teollisuuden jätehuoltoa ja ennakkovalvonnallista jätehuollon ympäristöluvallista ohjausta ajatellen.

Lähtökohtana jätelain uudistuksessa tulee jatkossakin olla, että maisemakuvaa pitää voida muuttaa teollisen toiminnan johdosta. Tähän myös kaivoslaki antaa oikeuden. Myös jätehuollolle ominaiset ympäristövaikutukset pitää suoraan sovellettavien yleiskieltojen sijaan alistaa ennakkovalvonnallisen ympäristölupaohjauksen kautta jatkossakin arvioitavaksi.

3. Jättemaksu (59 §)

Kaatopaikan käytöstä perittävän maksun osalta lakiesitystä tulee tarkentaa ja rajata ehdotetusta. Ensinnäkin sen soveltamisalan ulkopuolelle tulee lakitekstissä selvästi jättää teollisuuden omat kaatopaikat.

4. Jätelain tavoite (1 §)

Lakiehdotuksen ensiksi mainituksi tavoitteeksi on nostettu luonnonvarojen kestävä käyttö. Tämä tavoite ei vastaa jätelain roolia osana ympäristösääntelyn kokonaisuutta. Jätelain keskeinen tavoite tulisi edelleen olla jätehuollon järjestäminen. Tavoitteena luonnonvarojen kestävä käyttö muodostaisi merkittävän muutoksen sääntelykenttään. Kyse ei ole vähämerkityksellisestä asiasta. Jätesääntely on keskittynyt nimenomaan jätehuoltoon ja jätteiden haittavaikutusten ehkäisyyn, kun taas luonnonvarojen kestävä käyttö ja tätä tavoitetta koskevat ehdotukset säännöksi ulottautuvat myös ei-jätteisiin ja tuotekohtaiseen sääntelyyn. Tältä osin tulisi laajemmin arvioida tarvetta hallinnollisin ohjauskeinoin ja jätesääntelyn turvin ohjata ei-jätestatusta omaavia materiaalivirtoja.

Mainittu tavoite on niin ikään omiaan muuttamaan jätelain systemaattistakin sijoittumista ympäristöoikeudellisessa järjestelmässä ympäristönsuojeluoikeudesta luonnonvaraoikeuteen, minkä myös pitäisi tuolloin heijastua periaatteissa ja rakenteissa. Luonnonvaraoikeudelle on tyypillistä ympäristönsuojeluoikeutta laajempi pysyvyydensuoja, jolloin olisi sisällöllisesti johdonmukaista että olemassa oleva jättesäätely jäisi koskemaan olemassa olevia toimintoja, kaikki oikeudet/oikeudelliset asemat/luvat nauttisivat pysyvyyssuojaa suhteessa tiukennuksiin jne. Tämä ei mitenkään vastaa nyt esitetyn luonnoksen sisällöllisiä ratkaisuja, jotka merkitsisivät ripeällä aikataululla tehtäviä ja sisällöllisesti merkittäviä uudistuksia toimijoiden oikeusasemiin. Yhteenvetona KT ry esittää että luonnonvarojen kestävää käyttöä koskeva tavoite pitäisi poistaa 1 §:stä ja jättää muiden ohjauskeinojen varaan toteutuvaksi.

5. Materiaalitehokkuusvaatimukset ja näiden huomioiminen ympäristöluvassa (YSL 43 §)

Ehdotettuja materiaalitehokkuusvaatimuksia ei tule asettaa ympäristöluvassa. Vaatimus ilmentää sääntelyn ympäristöllisten tavoitteiden näkökulmasta tarpeetonta puuttumista teollisuuden valmistusprosesseihin. Ehdotuksesta jää myös epäselväksi, millä edellytyksillä tällaisia ehtoja voitaisiin asettaa. Tältä osin tulisi tarkasti arvioida hallinnollisten ohjauskeinojen tarvetta suhteessa muihin käytössä oleviin ohjauskeinoin (taloudelliset, informaatio) sekä ohjauksen tarpeeseen ylipäättänsä.

Myös kuluneen kymmenen vuoden ajalta kertynyt kokemus YSL:n lupakäytännöstä on osoittanut että ympäristöhallinnossa on huomattavaa taipumusta pyrkiä lupamenettelyssä vaikuttamaan käytettävään tekniikkaan, vaikka YSL:n BAT-sääntelyn nojalla tietyn tekniikan valinta kuuluu toiminnanharjoittajan valinnanvapauden piiriin. Tätä taustaa vastaan on syytä kriittisesti tarkastella ehdotetun hallinnollisen materiaalitehokkuuden tarvetta, perusteita ja toimivaltaa.

Kaivosalaa koskevat taloudelliset ohjauskeinot ovat jo sinällään täysin riittäviä, esimerkiksi siten, että toiminnanharjoittajat joka tapauksessa pyrkivät esimerkiksi välttämään sivukiven muodostumista mm. tämän louhinnan ja huolehtimisen aiheuttamista tarpeettomista kustannuksista johtuen.

Sivutuotteiden ympäristökriteerejä ja näitä koskevia viranomais-tulkintoja tulisi uuden hallinnollisen materiaalitehokkuusohjauksen sijasta tarkistaa, jotta ekotehokas toiminta olisi mahdollista.

6. Sivutuotteen määrittelyä ja Ei-enää-jätettä koskevat asetuksella annettavat tarkennukset (3 § 3-4 mom)

KT ry pitää lähtökohtaisesti hyvänä asiana että sivutuotteen ja ei-enää-jätteen määritelmien kautta selvennetään tilannetta myös kansallisessa jätelainsäädännössä siitä, etteivät sivuvirrat ole jätettä ja että jätestatus voi jätteidenkin osalta määrättyjen toimien johdosta päättyä.

KT ry kuitenkin korostaa, että näiden tarkemmassa tulkinnassa tulee maaperästä tulevien aineiden osalta huomioida että osa mineraalisista aineksista saattaa olla paikoilleen varastoituna yli kolme vuotta. Tämä ei kuitenkaan poista näille olevaa tulevaa käyttötarvetta tai muuta näiden ympäristöllisiä ominaisuuksia niin että nämä tulisi katsoa jätteiksi. Tämä tulee ottaa lähtökohdaksi tulevasa asetusvalmistelussa.

Toisin kuin säännöksen taustalla olevassa jätedirektiivissä, ehdotetussa lainkohdassa ei kytketä haitta-ainepitoisuuksien määrästä ja muista seikoista säätämistä niiden aiheuttamiin ympäristövaikutuksiin. Säännös tulee rajata direktiivin mukaisesti.

Siltä osin kuin sivutuotteiden määrittelyn edellytyksistä ehdotetun 3 § 3 momentin nojalla aiotaan antaa valtioneuvoston asetuksia, tulee teollisuuden asiantuntijoille antaa mahdollisuus osallistua asetusten valmisteluun.

7. Jätehierarkia (5 §)

Perusteluissa viitataan siihen, että jätehierarkia toimisi myös lupahjauksessa tulkintaperusteena. Tältä osin viitataan edellä materiaalitehokkuusohjauksesta todettuun.

8. Huolehtimisvelvoitteiden laajuus (6 §)

Ehdotuksen 6 § 1 momentti sisältää hyvin avoimet muotoilut tuotannon materiaalitehokkuuteen kohdistuvista velvoitteista sekä tuotteiden ominaisuuksista jätteinä. Perusteluissa on esitetty rajoituksia huolehtimisvelvoitteiden suoraan soveltuvuuteen, jos asiasta ei ole annettu täsmentäviä valtioneuvoston asetuksia. Tämä periaatteellinen lähtökohta mm. materiaalitehokkuusvaatimusten osalta (6 § 1 momentin 1 ja 3-kohdat) olisi hyvä tuoda selvemmin esille lakitekstin tasolla.

Lisäksi KT ry kiinnittää seuraavaan huomioita. Perusteluissa (s. 11) todetaan, että jätelain puolella oleva ehdotettu 6 § säännös muodostaisi suoran normiperustan valtioneuvoston asetusten lisäksi myös suoraan hallinnollisissa hyväksymismenettelyissä an-

nettaville lupamääräyksille. Tällaisille lupavelvoitteille ei säännöstekstissä anneta kompetenssia. Pelkän YSL:ään sijoitettavan yleisen jätelain 2 lukuun kohdistuvan viittauksen nojalla ei näin mittaavia uusia lupavelvoitteita tule antaa. Velvoitteilla ei myöskään ole selväsanaista perustetta YSL:n lupaharkintaa koskevassa 7 luvussa. Kuten jo edellä todettiin tällaiselle avoimelle tuoteperusteiselle ja materiaalitehokkuutta koskevalle ohjaukselle ei ole tarvetta ja mainitut viittaukset tulee poistaa perusteluista.

Lisäksi KT ry huomauttaa, että 6 § 3 momentin sisältämät asetuksenantovaltuudet mahdollistavat käytännössä hyvin pitkälle ulottuvan tuotekohtaisen sääntelyn mm. tuotteiden ympäristöominaisuuksista jätteinä (6 § 1 mom. 6 kohta) ja tuotteiden valmistukseen ja uudelleenkäyttövelvollisuuksiin liittyen. Vastaavalla tavalla kuin lupaohjauksen osalta, näin laajasta lainsäädäntövallan delegoinnista tule niin ikään pidättäytyä huomioiden mm. edellä jätelain tavoitteesta ja materiaalitehokkuusohjauksesta lausuttu.

9. Läheisyysperiaatteen vaikutus jätealueen sijoituspäätöksiin (12 § 3 mom)

Ehdotuksen 12 §:n 3 momentin sisältämä läheisyysperiaate tulee muotoilla siten, ettei se estä jätteiden sijoittamista valittuun paikkaan myöhempää hyödyntämistä ajatellen.

10. Tarkkailu- ja selvityselvoitteiden aiheuttamien kustannusten hyvitys (105 § 3 mom)

Ehdotuksen mukaan viranomainen voi perustellusta syystä päättää, että tarkastuksen kohteen on maksettava mittauksista tai tutkimuksista aiheutuneet kohtuulliset kustannukset. Kustannuksia ei tulisi voida periä silloin, mikäli toimet ovat osoittautuneet tarpeettomiksi.

Helsingissä, 13. huhtikuuta 2010

KAIVANNAISTEOLLISUUS ry